

Hír-telen

Hírlevél az alkotóművészetek szerelmeseinek

2006. I. évfolyam 3. szám

Varga István könyvbemutatója

Kovács Péter festménye

Bor István Iván grafikája

/Illusztrációk Pálinszky János verseihez, 1980/

2006. július 13-án került sor Varga István tagunk *Kő ébredés* című könyvének bemutatójára. A művészet iránt érdeklődők számára emlékezetes délutánt ajándékozott ez a bemutató a Civil Házban. A rendezvény rendkívül sokszínű volt, hiszen a versek életteli, izgalmas előadásán kívül gitárkíséret is színesítette Varga István verseinek egyébként is elgondolkodtató és varázssal teli világát. A költő műveit Bukszár Anett, Szabó Zsolt (a MAIT titkára) és Dr. Vida János (a MAIT tiszteletbeli elnöke) olvasták fel, a gitárral és énekkel történő gondolatébresztésért pedig Farkas Beáta dicsérhető. A rendezvényt a Hunikó Kft. (Miskolc, Petőfi út 13.) támogatta.

A műsor nyitányaként Szabó Sándor, a MAIT elnöke mondott köszöntőt, majd felolvasta Prof. Dr. Lombay Bélának a könyvhöz írt előszavát (a doktor úr sajnos nem tudott jelen lenni). Ezt követően a könyv lektora, Tamás István Pro Urbe-díjas költő tett fel kérdéseket Varga Istvánnak, jövőbeli költői terveit kutatva.

A könyvbemutató második állomásán, Böcsön a költő és poézise iránt érdeklődők száma megduplázódott: körülbelül negyvenen gyűltünk össze a böcsi Művelődési Házban a *Kő ébredés* bemutatásán. Itt tényleg minden korosztály képviseltette magát, a tizenévesektől kezdve az idősebb generációkig. Az érdeklődőknek nagyon tetszett, hogy településüknek saját költője van, kíváncsian hallgatták a böcsi poéta alkotásait. A bemutatónak a böcsi Művelődési Ház nagyterme adott otthont, ahol Szabó Sándor, egyesületünk elnöke megnyitója után méltatta Varga István költészetét.

Ezután Sándor kérdéseket tett fel a költőnek, érdekes beszélgetésükből az is kiderült, hogy a *Kő ébredés* húsz év költészetét foglalja össze, mindenféle stílusból ízelítőt ad, mellyel poétánk foglalkozott. A rövid interjú végén kiderült, hogy István jelenleg a magyar történelem verses feldolgozásán munkálkodik. Ezt követően a Böcsi Nyugdíjas Klub tagjai és Szabó Zsolt olvasták fel a kötet néhány költeményét. Lenyűgöző volt, hogy az idős hölgyek mindegyike (köztük költőnk édesanyja is) milyen nagy lelkesedéssel, mély átéléssel és megható szeretettel adta elő a verseket. Élvezték, hogy a saját kis világuk költőjének a verseit mutatják be, életteli előadásuk során úgy tűnt, szinte ők is a magukénak érzik ezeket a műveket.

Vastappsal végződött a böcsi bemutató, sokaknak tetszett ez a meleg, ám költészettől melankolikus délután. A poézis megtörte a mindennapok monoton egymásutániságát, közelebb vitt minket a valóság és önmagunk megértéséhez. Itt nemcsak a *kő* ébredt fel, de az emberek költészet iránti kíváncsisága is...

Édes Richárd, a MAIT titkár-helyettese

Dr. Vida János verset szaval (Miskolc)

Varga István dedikálja kötetét (Böcs)

„2006 hideg nyara”

Júniusban, New Yorkban, a Bartók Béla festmény átadásával kezdődött meg Simon M. Veronika festőművészek 2006 nyara, amely a 4 alkotótábor vezetésén kívül (Bajót Millennium Ház, Magyaralmás-, Sárossd Általános Iskola és Nána Műv. Ház) is igen hosszúra sikeredett.

A 2 *Mesterek és tanítványaik* tárlat megnyitó Kanizsa Józseffel, a Krúdy Kör főtítkárával és a tanítványaikkal (Budapest – Szivárvány Idősek Otthona, Budavár – Cáfé Komédium), érdekes színfolt volt a sok program között. Gyergyószentmiklósról 1 kiállítással és 2 előadással vitte el egy kis művész csoporttal hazánk üdvözlését.

A Benczúr Gyula Házban, ahol Veronika festeni tanult, az önálló tárlatának megnyitásakor Benczúr Gyula festményt ajándékozott az őt nevelő Zilahy stúdióknak.

2006 nyarán a következő festményeket adta át közintézményeknek:

– Bartók Béla (Saranac Lake), Kodály Zoltán, Szent István (New York), Szent Erzsébet (Gyergyószentmiklós), Benczúr Gyula (Benczúr Ház – Budapest), Bojthy Simon (Bajót), Kálvin János (New York 2x), József Attila (Jászfelsőszentgyörgy), Holitscher Károly (Csetény), Gróf Széchenyi Miklós Püspök (Bucsa), Tempfli József Püspök (Nagyvárad)

Simon M. Veronika Uniós ösztöndíjjal 3 hetet töltött Európában, és Párizs, majd Brüsszel után a harmadik héten Salzburgban, a Leonardo Művész Akadémián kapta meg azt az oklevelet, amely igazolja azt, hogy elvégezte az Akadémiát, amelyen a ma használatos festészeti módszerrel oktatják azokat a festőművészeket, akik nemcsak felhasználják e módszereket, hanem tanítják is azokat. A sok-sok izgalmas ötletet nemcsak lejegyzetelte, hanem ott a helyszínen minta festményeket (ez 9 festményt jelent) is készített azok segítségével, ezzel is lehetőséget teremtve arra, hogy itthon még magasabb szintű előadásokat tarthasson azok felhasználásával. Veronikát Saint Michelben beválasztották abba a művész csoportba, amely az elkövetkező 7 évben, mint *Európai Művész csoport* tevékenykedik, segítve művészetükkel még jobban megismertetni az Unió polgárait Európával, a célokkal, a közösséggel...

Enyedi Béla Dipl. Eng.

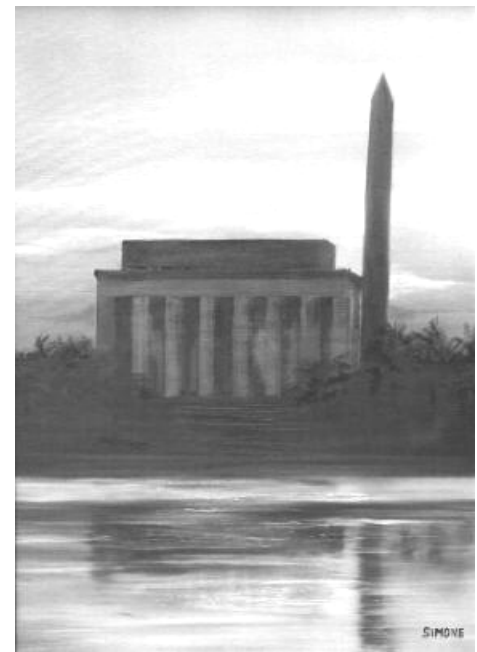
Festmények az *Amerikai élményekből*:

A Szabadság-szobor

A világ legmagasabb lakóháza

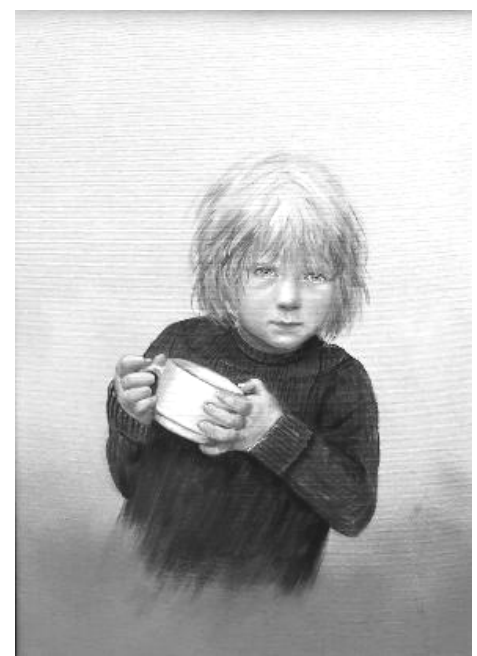
A Ceruza

Világítótorony a Rooseveltszigeten

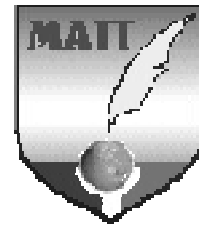
Bull's Bridge a Central Parkban

West Side Story

A II. Tarcali HAT–MAIT alkotótábor programterve

A tábor ideje: **2006. augusztus 22–26.**

1. nap – kedd:

- Gyülekezés, regisztráció, házirend és programismertetés 15.00-kor.
- 19 órától hagyományteremtő látogatás Leskó Imre, MAIT alelnök–táborvezető birtokán (borkóstolás szalonnasütéssel).

2. nap – szerda:

- Bemutatkozások 9 órától 15 óráig, 11.00–11.30-ig szünettel.
- 18.45 a kiállítás megnyitása, zsűrizése a Művelődési Házban.

3. nap – csütörtök:

- 15 óráig az előző napi program.
- 18.30-tól ismerkedés Hegyalja szőlő és borkultúrájával Pataky Sándor Ákos polgármester úrnál – 6 féle bor, 2 féle pálinka és vacsora (2500 Ft/fő) vagy helyette a Szállón vacsora.

4. nap – péntek:

- 15 óráig az előző napi program.
- 18 órakor *Gála Műsor* a Művelődési Házban.
- Előadás után *Fogadás*, találkozás az Önkormányzat képviselőivel a Könyvtárban.

5. nap – szombat:

- 8 órakor reggeli, majd az esetleges anyagi ügyek rendezése.
- 9 órakor a Tábor értékelése és bezárása.

Kötött programok: 8 órakor reggeli, 14 órakor ebéd, 18 órakor vacsora; kedd–péntek 9–15 óráig műhelymunka, bemutatkozások (szünet 11.00–11.30-ig).

Költségek: reggeli 350 Ft/fő, vacsora 350 Ft/fő, ebéd 750 Ft/fő, szállás 1300 Ft/fő/éjszaka (magánháznál 2500 Ft/fő/éjszaka, sátorban 1000 Ft/éjszaka), borkóstolás vacsorával 2500 Ft/fő.

Jubileumi Antológia

A MAIT Közhasznú Egyesület alapításának 5. évfordulója alkalmából *Nyitott szívvel* címmel jubileumi antológia kiadását tervezi.

A kötet jellemzői:

- A/5-ös méret fekete-fehér képekkel (festmény, grafika stb.), színes puha fedeles borító, elől és hátul egy-egy festménnyel. Elöl most Mohácsi Józsefné Zsóka majd erre a célra megfestett festménye, hátul a pályázat képzőművészeti kategóriájának 1. helyezett alkotása lesz látható.
- A verseket és prózákat A/4-es formában, Times New Roman betűtípussal, 16-os betűnagysággal, normál sorközökkel, maximum 14 oldalig fogadjuk el.
- A kötetben való megjelenéshez 1 db fénykép, és (de minimum) 5–10 soros bemutatkozás szükséges!

Bekerülési költség rendes és tiszteletbeli tagoknak 500 Ft oldalanként (minimum 2 oldal esetén), nem tagoknak 750 Ft lesz egy oldal (kérhető 1 oldal is). 2 oldal után fogunk kiosztani 1 könyvet, 4 után kettőt stb. A könyvbemutató ideje, helye honlapunkon lesz feltüntetve, de mindenkit, aki a kötetben szerepel, postai úton kiértésítünk.

A művek beküldési határideje: **2006. szeptember 1.**

Beküldési cím: MAIT Közhasznú Egyesület, 3516. Miskolc, Pf.: 4.
Számlaszám: Sajóvölgye Takarékszövetkezet, 55400259–10002924.

*Belinszkyné Nagy Irén:
Anyanyelvünk kertje*

Gyönyörúséges az
Anyanyelvünk kertje,
A jó Isten keze
Munkálkodik benne.
Százszínű virágok,
Kövér zöld levelek
Békét, szeretetet,
Örömet szereznek.
Magvait őseink
Szórták anyaföldbe,
Kötözök nektek
Csokrokat belőle...

*Palabányai forrás (Kisgyőr)
Szabó Sándor fotója*

Tamás István: Gömör

Szívemben hordozom
a gömöri réteket.
Futok velük csendben
völgyeken, bérceken.

Meghajlok a fákkal
a patakok medrével,
aranyvizű források
parti fővényével.

Vidám madarakkal
nótázok a szélben,
hús Sajó vizében
fürdök a napfényben.

A görbe hátú tájon,
ha megpihen szemem.
halastó tükrében,
Önmagam keresem!

Keresem a fákbán,
vizekben, réteken.
Sziklafalba vésem:
Gömöri emlékem!

Lindák Mihály: el...

elvetélt gondolatok
el nem mondott szavak
el sem hangzott mondatok

elillanó vágyak
elejtett röpke csókok
elsuhanó árnyak

elmaradt ölelések
elhaló sóhajok
elfelejtett érzelmek

eltűnt pillanatok
elmúlt hát életed
elgondolkodhatok

Szabó Sándor: A Palabánya lábánál

Vakító, forró napsugár
öleli a hegyeket,
vadvirágok és gombák
illata bódítja a szellőket.

Madárdal visszhangzik az erdőben,
a Palabánya lábánál
hús vizű forrás csordogál.

Lebegek a természet ölelésében,
szállok a pillangók szárnyán,
bokorról-bokorra libbenek-
ó, idő ne foly tovább!

Somossy Katalin: Nyár

A föld feltámadt friss tündérei,
alvó nedvek víg koboldjai
kiáltanak,
s ringanak
zöld-varázsló, virág-öntő,
szalmát perzselő
nyári vigalomba.
Ciceregve rezzen
csendet ölő
új rovar szülő
bogárpár násztáncban.
A zöldet,
önfeledt kéket,
lázás sárgát,
izzó lilát
lehelő lombok felett,
rebben a nyár varázsa,
izzadt párával,
utak felkavart porával,
bogarak, méhek,
virágok, bibék zajával
gyümölcsöt adó táncba.
Csirip-csirip szól a kis fiók,
s felel egy szopránkar: rigók:
csirip-csirip, kár,
hogyan elszáll a nyár!

Édes Richárd: A lélek-ellenőrök

/folytatás/

– Azt hittem, a gyomrom muzsikája sugallta neked a reggeli ötletét – mosolygott a mini mézárásra a Karvaly. – Bevállalom, együnk! De addig maga ne hallgatózzon itt, Frigyes! Menjen odébb! Most már tényleg megértem, miért helyezték magát a megsemmisítendő listájának élére. Szinte elmosódnak a határok egy bérgyilkos brutalitása és az ön mocskos magatartása között. Ami engem illet, én az azonnali kivégzésére fogok szavazni! Ez azért is fontos, mert akkor hamarabb hazamehetnék kártyázni a haverokkal.

– Leülhetek... arra a p-padra? – kérdezte Frici már erőtlen hangon, bátortalanul.

– Nem! – ordított rá a magasabbik hóhér. – Támaszkodjon ahhoz a nyírfához, közben pedig dőljön féloldalt! Vágjon olyan arckifejezést, mintha kacintana. Ha ezeket a kéréseket nem teljesíti öt másodperc alatt, én azonnal összeroppantom az agyát a szellemi erőmmel. Nyomás!

Frici minden parancsot azonnal teljesített. Miközben felvette az erőltetett kacintás arckifejezését, azt tapasztalta, hogy a fokozatos megsemmisülés felemésztő érzése már a hasánál jár, és a mellkasa felé terjeszkedik. A nyírfák kérgének fekete-fehér csíkos mintázata helyzete börtön jellegére emlékeztette, létének kilátástalanságára. A fa, a szörnyűséges kacintás folyamatos produkálása, a kényelmetlenül oldalra dőlős testtartás, az eget rohamos gyorsasággal elborító felhők mind-mind azt sugallták, hogy egy világméretű büntetőintézet elítélt foglyává vált, ahol a szökés fogalma és lehetősége csupán egy értelmetlen, jelentés nélküli szóvá korcsosult.

Közben a Kénszagú Kettős tagjai a pulthoz lopakodtak. Míg Frici a fának dőlt, őrzői lángosokat lapátoltak magukba, nem is keveset. A Karvaly egymás után ötöt rendelt magának, a tömzsi négyet. Frici fél füllel hallotta, hogy falatozásuk közben abszolút nem az ő ügyéről diskurálnak, hanem egy múlt heti diósgyőri meccsről fecserésznek. Szakadni kezdett az eső, Frici bőrig ázott, de nem mozdulhatott a fa mellől, nem mehetett be őrzőihez a lángos sütőde előterének fedezéke alá. Facsarni lehetett volna bőréről a vizet, de Fricit már ez sem érdekelte, egyre messzebbre sodródott a világtól és önmagától.

– Kacsints! – ordított Fricire a Karvaly. Kacsintott, a kontrollerek harsányan hahotáztak rajta. A lángossütős eleinte ijedten figyelte a cége mellett zajló eseményeket. A röhögő lélek-ellenőrök később már kérdő tekintettel néztek rá. Nem értették, ő vajon miért nem nevet velük áldozatuk porig alázásán és teljes kiszolgáltatottságának kifigurázásán. A lángosok létrehozója is valamiféle meghasonlást élt át magában, mert tehetetlenségének következményeként neki is búcsút kellett mondania emberségének. Gyorsan a mosoly maszkját erőltetette az arcára, nehogy őt is elítéljék bűnrészességért, netán kivégezzék vagy lecsukják részvéteért. Nem fizettek neki egy árva petákot sem, csak gúnyosan megjegyezték, hogy nagyon lehengető volt a lángos, majd jönnek máskor is, ha lesz kedvük és idejük. A lelkiismeret-furdalásos lángossütő tulajdonosa csak egy bátortalan „viszlát”-tal búcsúzott, mire a távozó félben lévő lélek-ellenőrök hirtelen visszafordultak felé, és szigorú szemekkel meredtek rá, mintha gyanúsítanák valamivel. A sütődés teste remegni kezdett, meg sem tudott mukkanni, mert azt hitte, azonnal összeroppantják az agyát, hallotta, nemrégiben Fricit is ezzel fenyegették. De erről persze szó sem volt, a kontrollerek csak ugratták, szórakoztak rajta, jót játszottak lángosaival és labilitásával.

– Lehet, hogy egyszer érted is eljövünk! – figyelmeztette a törpe, miközben letörölte húsos ajkáról a lángoszsírt. Röhögtek rajta egyet, aztán továbbálltak: nekik csak egy újabb bábfigura kellett, akít rángatni, ugráltatni lehet. Játékot akartak, akivel packázni lehet. Elállt az eső. Kínzásokkal teli figyelmük a lángosos lealázása után ismét Fricire fókuszálódott. A kisebbik hűvösen hivatalos hangon szólalt meg:

– Nem sikerült közös nevezőre jutnom kollégámmal az ön büntetésének formáját illetően. Úgy tűnik, ez további diskurzus tárgyát képezi majd, ehhez több idő szükséges. Sétálunk egyet, közben merengünk a maga rémtetteiről és annak következményeiről. A séta mindig jó ötleteket sugall számunkra. Maga előremegy, lassan vánszorog, mi meg majd hátulról figyeljük. Semmi trükk, Stricikém-Fricikém! Nyomás.

A furcsa hármas sétája nagy feltűnést keltett, az utcán mindenki őket bámulta. Frici a rá és követőire vetődő tekintetekből olyan irtóztos, pokolbéli hatalmaktól való félelmet olvasott ki, amitől ez a séta a kivégzőosztag felé való menetelként értelmeződött számára. Az emberek úgy meredtek őrzőire, mintha az apokalipszis lovasait látnák bennük, akik a végítélet borzalmainak eljövételét hirdetik. A bámészködők eleinte csodálattal vegyes borzongással szemlélték a káosz kettősét, aztán gyorsan elkapták róluk a szemüket, mert féltek, hogy az ő lelkükben is valami hibát találnak a kontrollerek, és a sétáló Fricihez csatlakoztatják őket. Gyorsan elmenekültek a démonikus duó és legújabb áldozatuk közeléből. A Karvaly és a Törpe élvezték, hogy feltűnést és félelmet ébresztenek. Még rá is játszottak ezekre a hatásokra, alkalmanként úgy tettek, mintha gyanakodva figyelnék valamelyiküket, máskor mérgesen meredtek egyesekre, mintha sejtenék, mi jár a fejükben és tudnák, életük folyamán mások milyen bűnöket követtek el, és a tettesek mennyiben tekinthetők ezért felelősnek.

Aztán egyszer megtorpantak egy jó nő látványától. Frici a következő mondatokat hallotta a háta mögül:

– Azta, micsoda bringa! Szívesen túráznék rajta!

– Egy rugóra jár az agyunk, öreg, én is szívesen megbüntetném valamiért! Az ő esetében igazán könnyű lenne meghatározni a büntetés formáját!

Ezen persze mindketten jót nevettek, belzebúbi bruhahával. Frici beleborzadt a gondolatba, hogy ezek bárkivel bármit megtehetnek, bármikor. Minél jobban megismerkedett fogvatartói lelkivilágával, annál erőteljesebben kezdett el futkározni a hátán a hideg. Fokozatosan, egyre rettenetesebb felismerés-hullámokban kellett rádöbbennie, hogy olyan emberek kezébe került, akik valójában nem is emberek, hanem csak embernek látszó létezők. Gépszerű, élettelen merevséggel mozogtak, ragadozó állatokként viselkedtek, beszéltek, gondolkodtak. Inkább állatiasak, de egyúttal mechanikusak is voltak: állatok és gépek, vagy ezen kategóriák pokoli paradoxonai. Úgy néztek a nőre, mint valami tárgyra, és Frici később megtudta, hogy hamarosan a tárgyukká is tették.

– Megbüntessük? – ismerte fel Frici a törpe vágytól eltorzult, szuszogó hangját.

– Nem ér! Te még az én gondolataimat is kitalálsz, pedig olyan ügyesen álcázom őket álmoknak meg lappangó idegbetegségeknek... Büntessük meg a bombázót, de addig ezt a barmot hová tegyük?

A Karvaly kimért hangon szólt Fricihez:

– Ne forduljon meg! Maga most előremegy abba a parkba, és ott körkörösén fog sétálgatni a fák és a játszótér között, folyamatosan, szünet nélkül, míg mi meg nem érkezünk! Néha kocoghat is a körséták közben, hogy élénkítse a testét, a vér keringését, mondjuk az agyi vérrellátását is, mielőtt esetleg a szuperképességeink segítségével szétrobbantanánk az agyát!

Frici magányosan, tűnődve sétálgatott a parkban, a körök végén mindig futott pár métert, nehogy az ellenőrök ebbe is belekössenek. Nem mert a szökésre gondolni, aggódott, hogy ezt is kiolvashatják a tudatából. A menekülés esélye azért is lehetetlennek tűnt a számára, mert nem lett volna hová futnia előlük, tudta, hogy nem semmisítheti meg, nem rejtheti el előlük a saját személyiségét, ezek mindenhol megtalálnák. Számolta a köröket, pontosan harmincötöt tett meg, mire megérkezett hozzá a karvalyorrú. Érdekes, misztikus mozzanatnak tűnt a néha-néha felpislákoló tudatú Frici számára, hogy ő is kereken 35 éves volt. A Karvaly igen dühös lett:

– Micsoda hányingerkeltő egy véglény maga! Mi itt bizalmat szavazunk önnek, magára hagyjuk, míg kemény és nehéz szűrőpróbaszerű személyiség-ellenőrzést végzünk az utcán, erre ön itt meg akar szökni! Elfutna előlünk, mikor én már-már megkegyelmeztem volna magának, és minden energiámat bevetve arról győzködtem a törpét, hogy ne nyírjuk ki ezt a stricit. De hát így bízson meg az ember egy ilyen magafélében!

Frici nem cáfolta az újabb vádsorozatot. Már megtapasztalta, hogy semmilyen hatással sem lehet a tényeket és a tudati információkat öntörvényesen kezelő fogvatartóira. A Kénszagú Kettős az információkat a valóság figyelembevételének teljes mellőzésével módosította, mindent a maguk szájíze szerint értelmeztek. Frici a felsorolt vádakra csak bólintott, majd büntudatos arcot vágott, erre a Karvaly visszakézből vágta pofon, de olyan ordenaré, állatias erővel, hogy Frici nekirepült egy Miskolcot reklámozó fémtáblának, melynek éles, fémcsap oldala végigkarcolta a száját. A sebből azonnal vér szivárgott, Frici meg sem kísérelte elállítani a vérzést.

– Remek, megérte elkenni a szádát! – kiáltotta a Karvaly. – Itt te csak akkor pattoghatsz, ha konkrétan kérdezek valamiről. Most megtanultad. Jó is, hogy vérzik a pofád, így legalább most majd tényleg befogod! Remélem, fáj.

Frici üres tekintettel meredt a semmibe, nem érdekelte a feltörő fájdalom, igazából már nem is érezte azt. Csaknem egész teste eltompult, a lelke is. Beletörődött a dolgokba, gépiessé kezdett válni, olyanná, mint amilyené a Kénszagú Kettős mozdulatai voltak. Nem érdekelte már senki és semmi, önmaga sem. Már türelmetlenül várta, hogy végezzenek vele, lehetőleg mielőbb, hogy végre véget érjenek ezek a végtelenbe nyúló szenvedések. Fricinek úgy tűnt, a kontrollerek nem elégednek meg lelkének teljes lealázásával, tudatának totális feltérképezésével, a testét is izzé-porrá akarják zúzni, hogy szellemével azonos szétesettségi formába süllyesszék. Ekkor befutott a törpe, aki azonnal pofon rúgta az előbbi ütéstől még földön fekvő Fricit.

– Csak hogy ne maradjak ki a jóból – magyarázkodott. – Elnézést a késlekedésért. Nagyobb mélységben sikerült feltárnom a hölgy személyiségét és bűneit, mint ahogyan azt ő szerette volna. A nők mindig sok időt rabolnak el tőlünk, ez már alaptól egy lopásnak minősülő bűncselekmény, ami büntetést von maga után.

A Karvaly ingerültségét kioktató hangnemmél próbálta palástolni Frici előtt:

– Frigyes! Most joggal kérdezhetné, mi lesz magával, de maga mostanában megdöbbenően megkukult! Ezt a szótlanyságot az ellenállás, a lázadás jelének veszem, majd ezt is beleszámítjuk valahogy az ön büntetésébe. Megmondom, mi lesz: moziba megyünk!

Frici már meg sem lepődött az újabb fordulaton, így a lángos, a séta és a verés után egy olyan lerobbant, régimódi raktárápületbe vitték, ahol még sosem járt, azt sem sejtette, hogy errefelé egyáltalán mozi létezik. Halványan az is felderengett tompuló tudatában, hogy talán nem is volt itt korábban sohasem mozi, ezt is csak a Kénszagú Kettős intézhette el valahogyan, mert ezeknek olyan jó összeköttetések lehetnek, mindig, mindenhol, mindenkivel, hogy bármikor bármit el tudnak intézni. Percek alatt létrehozhatnak egy mozit, a semmiből, mint ahogy Isten is a semmiből hozta létre a világmindenséget. Nekik nemigen kellett hat hosszú napig várni a lényeges dolgok létrehozásáig, ők szinte azonnal elintézhettek akármit. A kontrollerek szinte korlátlan hatalommal ruházták fel Frici rogyadozó elméjében – és a valóságban is. Megistenültek, hiába gondolkodtak és viselkedtek állati módon. Frici rossznak érezte a világot, mert ilyen emberek uralkodhatnak törvényei felett. Félresöpörte a felmerülő problémákat, ő már túl volt mindezen, akárcsak az életen, hiszen a pesztrálására kirendelt perverzcek éppen azon mesterkedtek, hogyan tüntessék el a társadalomból őt, a bűnösség megtestesült szobrát, a Tízparancsolat összes szabályának bemocskolóját.

De a megsemmisítés előtt moziba vitték.

– Nem is kíváncsiskodik, mit nézünk meg? – lökte oldalba Fricit vigyorogva a törpe.

– Kíváncsiskodjon! – parancsolta a Karvaly, mennydörgő robajjal.

– Mit nézünk meg? – kérdezte üres, gépies hangon Frici.

– Egy speciálisan vágott verziót az ön életéből. Szerintem roppant élvezetes és tanulságos lesz.

A film sokkal jobb volt, mint bármi, amit Frici elképzelhetett volna. A vásznon kettéosztódott a vetített kép: az egyik oldalon azt mutatták, ahogy Frici a gyönyörű húszéves szeretőjét teszi a magáévá az íróasztalon, a szétválasztó vonal másik oldalán pedig Frici felesége, Anna vált láthatóvá, aki férje kicsapongásaival egy időben főz, mos, takarít, a kis Marcival játszik, olvasni tanítja. Néha az élet pillanatainak egészen elképesztő ellenpontjai vetítődtek egymás mellé, Frici tudata már csaknem teljesen összeomlott az egymást követő képsorok láttán. Az egyik pillanatban azt látta, hogy Anna a könnyeivel küszködve néz ki az ablakon, férje jöttét várva, miközben a másik, párhuzamos oldal Frici izzadástartól csatakos arcáról mutatott egy közelképet, mikor elélvezett, és az erőfeszítésbe olvadó gyönyör vonásai siklottak arcára az ejakuláció eksztázisában.

Egy következő képeken Marcika azt kérdezte édesanyjától: „Hol van apa?”, miközben a párhuzamos képen a papa a meztelen lány remekbeszabott melleit nyalogatta, követhetetlenül sebes, hipergyors nyelvpörgéssel. Frici hangosan zokogott, egész teste rázkódott a sírástól. Hóhérai kétoldalt ültek mellette a percek alatt összebarkácsolt nézőtérén, a sírás hallatán mindketten sokatmondó, gépies mosollyal meredtek Fricire, majd a vászonra. A filmben mindig a szexjeleneteket bemutató epizódokat figyelték, az Annával és Marcival foglalkozó részeket csaknem teljesen figyelmen kívül hagyták. „Széttéplek!!” – üvöltötte az éppen elélező Frici buja szókéje fülébe a záró kép-pároson, miközben a másik oldalon Marcika széttépett egy papír-zsebkendőt, és a szemetesbe dobta.

A mozi után mindhárman szótlanul hagyták el a romos épületet. A kontrollerek nem adtak újabb parancsokat Fricinek, és nem is fecserésztek a maguk gúnyos, de szakszerűen fogalmazó stílusában, ahogyan azt eddig tettek. Egymásra sem néztek, Fricire sem, de úgy érződött a légkörön, mintha a Kénszagú Kettős várna valamire, mintha nagyon számítanának egy bizonyos elkerülhetetlen esemény bekövetkezésére.

Frici már teljesen esetlenül mozgott, mereven, szétesetten, mint egy olyan gép, melynél a teljes üzemzavar állapota lépett fel. Nem tudta ellenőrizni, irányítani a mozdulatait, folyamatosan remegett a keze és a lába, néha idegbeteg kacsintásokkal próbálta elnyomni ezeket az irányíthatatlanná vált rángásokat, amiket nem tudott már megfékezni. Elvesztette az önmaga feletti uralmat, és ötször is elkiabálta egymás után a *lángos* szót. Két kísérője meg sem mukkant, csak jelentőségteljesen meredtek Fricire, aztán egymásra. Az utca majdnem teljesen kiürült, mintha senki sem akarna részt venni egy közelgő eseményben. Mikor befordult a sarkon egy hatalmas kamion, Frici remegő, rázkódó testtel kilépett az öt kétoldalról őrző kontrollerek közül, és a száguldó szörnyeteg kerekei alá vetette magát. Senki sem sikított. A pokoli páros szakmai érdeklődéssel párosult élvezettel nézte végig, milyen szörnyűséges átalakulások történnek Frici testével a haláleset során. Szerették a munkájukat, élvezték is azt.

– Korán feladta, nem? – kérdezte Karvaly.

– Ja, mások tovább kitartanak, de hát minden ember más. Pedig pont most akartam elvinni magunkkal pizzázni, vagy valami jó kocsmába... – merengett a törpe.

– Pizza – az jó! Együnk az újabb sikerre. Megérdemli, hogy megünnepeljük. Jobb lenne enni, mint piálni, nem kívánom most az alkoholt. Pizzázzunk, aztán kereshetnénk egy újabb balekot. Biztos, hogy találunk, mert mindenki bűnös valamiben!

– Vagy ha nem bűnös, majd azzá tesszük! – tette hozzá a törpe, már a marhahúsos pizza ízeire gondolva.

Szegő András: Hadifogoly voltam keleten

Nagyatádon, majd úton

/folytatás/

Pár perces búcsúzásra adódott lehetőségem sorakozás közben, és amíg Irén meleg, kicsi kezét foghattam, szerettem volna bánatomat a világ fülébe ordítani. Anyjával együtt kikísértek a kapuig, és ahogy belenéztem a könnyektől csillogó szemébe éreztem, hogy ez a pillantás örökké kísérteni fog.

Vezényszó hangzott, a sor megindult, kezünk szétvált és elindultunk Somogyszob felé, majd ott bevagónírozva a Balaton déli csücskéig utaztunk, hogy onnan tovább gyalogolva érijük el a kijelölt új állomáshelyünket. Én pedig vittem magammal a feneketlen nagy bánatomat, meg egy fényképet. Hónapok, esztendőket teltek el, de mint egy talizmánt úgy őriztem Irén fényképét, amelyről úgy mosolygott rám, hogy az odesszai, majd később, amikor már a fényképtől is megfosztottak, még a szibériai tábor kietlen viszonyai közepette is a tavaszt tudta körém varázsolni. Mai napig meggyőződéssel hiszem, hogy ez a nagy várakozás is része volt annak, hogy elég kalandos hadifogoly éveimet épségben át tudtam vészteni.

Nagyatád elhagyása után cserélődünk, keveredünk, különböző harci cselekmények részesei voltunk. Többen meghaltak bajtársaim közül, a magam részéről egy comblovással megúsztam. Többnyire hátravonuló helyzetben jártuk be szinte az egész Dunántúlt, átvészelve a sokszor a szabadban fagyoskodva az egész telet. Szalmakazlak tövében, és istállókban megbújva, szégyenkezve irtottuk testünkről és ruhánkról az elszaporodott tetveket. Esti pihenők alkalmával összejöttünk – alkalmanként a polgári lakossággal is – és ilyenkor kicseréltük ismereteinket. Ha valamely háznál módosabb és barátságosabb házigazdára leptünk még egy kancsó bor is jutott. Ez még jobban megoldotta a nyelvünket, néha még dalra is fakadtunk. Emlékszem egy nagyon barátságos házigazdára Nagypiriten, aki családjával összehúzódtott, hogy nekünk a lakásán belül helyet biztosítson. Szíves szóval kínálta a ház asszonya a szerény vacsorát, és mikor elfogyott néhány pohár bor mellett énekelni kezdünk. Mai napig szívbemarkoló emlék, hogy mikor ott tartottunk: „Ott ahol zúg az a négy folyó, ott ahol szenvedni jó” a szemek könnybe lábadtak, és mire odaértünk, hogy „honvéd áll a Hargitán” akkor feltört belőlünk a zokogás. Szégyenérzet nélkül hajtottuk fejünket az asztalra és közösen sirattuk azt a magyar hazát, amelyből ekkorra már csak a Dunántúl maradt. És sirattuk elhagyott otthonainkat, kedveseinket, a szülői ház lakóit, akikről már hosszú ideje semmit sem tudtunk. Mint egy rossz álom, állandóan visszatért képzeletünkbe a szögesdróttal biztosított vagonokból álló szerelvény, amelyekben szeretteinket Szibériába szállítják...

Ez idő tájt tömegével voltak találhatók ilyen témájú színes falragaszok. Nem volt nehéz odaképzelné a vagon végébe a valóságos pufajkás, géppisztolyos orosz katonát, valamint a kétségbeesett utasokat, amint rémült szemekkel lesnek ki a rácsos és szögesdrótos vagon ablakán, hiszen ilyen látványban nem túl régen volt részünk,

csak akkor a szerencsétlen sorsú zsidó családokat szállították ilyen körülmények között ellenkező irányba, és a kísérők akkor a Wehrmacht katonái voltak. Különböző hírek és rémhírek jutottak el hozzánk az oroszok által megszállt területekről, és ezek mind asszonyaink megbecstelenítéséről és munkaképes férfiak elhurcolásáról szóltak. Ezek a hírek nagyban megerősítették az előbb említett falragaszok igazságát, hitelét. Évek múlva hazámba újra hazatérve tudtam csak meg, hogy a kapott híresztelések nagyon is valóságosak voltak.

A kötelék tagjai már alig ismerték egymást, a katonák állandóan cserélődtek. Ahol baj volt oda összevonták azokat az egységeket amelyek a közelben voltak. Mindegy volt, hogy milyen fegyvernemhez tartozott, honnan került elő, kapott egy géppisztolyt, vagy egy löszeres rekeszt és beállították a sorba. Nehézfegyver század, ezred elnevezésű egységeket hoztak össze, melyeket „villámgéppuskával” láttak el. Az én szakaszom is négy ilyen fegyverrel rendelkezett, a kezelőkön kívüli többség a löszert és tartozékokat szállító szereppel bírt. Ekkor változtattak a szervezeti formán is, egy szakasz nem három rajból, hanem négyből állt, és minden rajnak volt egy ilyen fegyvere. A fegyver kezelését is ez alkalommal kellett megtanulni. A szakaszomban alig voltak olyanok, akiket ismertem, a többségük kórházból előkerült lábadozó volt, akiket már nem lehetett alakulatukhoz irányítani, mert az vagy nem létezett, vagy nem lehetett már a tartózkodási helyét megállapítani. Az állomásparancsnokságok a náluk jelentkező, vagy a szétvert alakulatok maradékaiként csellengő katonákat a területükön lévő egységekbe osztották be. Ekkorra már nem is annak a tüzérőnek volt jelentősége, amit képviseltünk, ennél jelentősebb volt az a körülmény, hogy a szervezet együtt tartotta a katonákat és kezelhetővé tette őket, mert ennek hiányában a sok kóborló és éhező katona bizonyára rabolni kényszerült volna, hogy élelmét megszerezze.

Kisebbségi csapatokba kerültünk ez idő tájt, de amilyen kis tüzérőt képviseltünk rendszerint az elszakadó „hadműveletet” gyakoroltatták velünk. Parancsnokaink olyan híreket hallottak, hogy alakulatok tömegesen mennek át a határon. Így nyugat felé araszolgatva különböző térségek látogatói voltunk. A sorrendiség pontossága nélkül él emlékezetemben Pápa, Hegyhátsál, Darnózselyi, Mosonmagyaróvár, Csorna, Szentgotthárd, Körmen, Szombathely és még sok már elfeledett helyiség névtábla, amit a mi kis népvándorlásunk folyamán láttam. Ez utóbbinak közelről néztük végig egy éjjeli szőnyegbombázását is. Szombathely felé tartottunk, az előző térségből odairányítottak minket. Előző nap már főtt ételt nem volt hol vételeznünk. A város felé közeledve az éjszakai csöndbe belevisített a légiriadó hangja, majd rövidesen hallottuk a közeledő bombázógépek zúgását is. A sötét árokparton dőltünk végig és onnan néztük azt a szörnyű tűzijátékot, ami rövidesen bekövetkezett. Bombák robbanása, légvédelmi ágyúk torkolattüze, lezuhanó repülőroncsok látványának voltunk részesei.

A megszűnőben lévő haza, és az elvesztett otthon iránt érzett keserőséggel a szívemben, egykedvűen, de zubbonyom zsebemben őrzött kedvesem fényképével egy kissé mégis a jövőben bízva mentem ahová küldtek. Hol kesergő, hol reménykedő hangulatomat ez idő tájt, és ebből megmaradt néhány versem őrző. Ezek úgy maradtak meg, hogy Nagypiriten a szállást adó házigazdánk ajánlására a magammal cipelt csomagomat nála hagytam, amit e derék emberek, amíg én hadifogság éveit töltöttem a szüleim címére hazaküldtek. E csomagban voltak korábban megírt verseim is, zömével még a diákévekre visszanyúló időszakból is. Fogságból hazajövet megilletődve vettem kezembe, és így tudtam felidézni azt a lelkiállapotomat, amit akkor Irén elvesztésével, a tőle elvállalással éreztem. Nem emlékszem, hogy melyik állomásparancsnok volt az, aki Kőszegre irányított bennünket, a város védelmébe kellett volna bekapcsolódnunk.

/folytatjuk A nagy kaland kezdete c. résszel.../

Mohácsi Józsefné Zsóka: Nektek, Neked üzenem

Ha körülnézek e világban, a legfontosabb üzenetem csak az lehet neked, nektek, a szeretet, a béke és a segítő készség mindenben egymás iránt.

Az írók, a költők írásaikkal sokat tehetnek az emberiség érdekében. Tudnunk kell, és akarnunk kell adni magunkból másoknak, és még lényegesebb az olvasó kiérezze az alázatot, nem pedig az önteltség gögjét. Alázatosnak lenni írásművekben nem könnyű. Persze vannak lelki gazdag emberek, akik könnyen eligazodnak az írás világában. Nekünk, nektek, neked soha nem szabad a külső látszatra figyelni. Az íróknak, a költőknek mindig a belső lelki világ a legfontosabb. Szellemi és lelki érték szerint kell osztályozni. Tudni kell belőle csepegtetni az írásműveken keresztül, a lelki finomság és szeretet összefüggését. Tudni kell az íróknak átadni az olvasónak a magyar szókincs gyarapítását, különböző kifejezéseket többféleképpen.

Van egy mérnök ismerősöm, aki az egyetemen megszerezte a tudást, a műveltséget, de az intelligenciát azt nem! Abba bele kell születni. Semmi olvasottsága, ismeretsége nincs az irodalom világában, nincs háttere. Tehát az olvasó akaratlanul is de mindig tanul az írótól, akár rosszat, akár jót. Ezért az íróknak fontos az értékrend felismerése és átadása.

A napokban megismerkedtem egy grafikussal, tehetséges ember, pedagógus. A beszélgetés közben a vallásról volt szó. Rámnéz és azt mondja, én nem jártam hittanra, és nem jártam templomba, így nem tudok egy imát elmondani, és nem tudok semmit Jézusról. Azért említem meg, mert a gondolkodó embernek az életformájához hozzátartozik az imádság, és a Mi Urunk Jézus Krisztus ismeretsége is, és tudnunk kell, hogy az Úr Jézus volt a bűnös ember megváltója, és az író így rögtön át tudja adni a szeretetet az olvasó szívébe, mert ha szeretet van, nincs lödörgés fásultsággal, gonoszsággal az utcákon.

Ezt üzenem.

Gaál Ernő: Magyar sziget

Van egy sziget Európa közepén,
E szigetnek hű lakója vagyok én.
Szigetemnek Magyarország a neve:
A festői, kies Kárpát medence.

Árpád vérrel szerezte meg e hazát.
Ember fia ne vitassa igazát!
Ezer éve bírjuk saját földünket...
Védelmében sok hitszegőt öltünk meg.

De a békés jó szándékú jövevény
Támaszt talált a magyarok fővényén.
Mi a másét nem kívántuk soha sem,
A magunkét, védelmeztük hevesen.

A magyarok igazsága olyan jog:
Eddig győzött – ezután is győzni fog!
Büszke népünk előre néz s nem hátra:
Jövendőjét Unióban találja.

Néha mégis mázsás teher súlya nyom,
Melynek oka a tragikus Trianon... –
Részed vagyunk, Európa, becsülj meg!
Mit okoztál, talán gyógyul már a seb...

Ha eltűnnek a határok egy szálig:
Csonkolt hazánk balsorsától megválnak.
Nemzetünknek békessége helyreáll,
S a Kárpátok láncra fölött Turul száll...

Szalay Anikó: Nyári este

Nyugati ég szélén szétfolyó véres nap,
lángszemed lehunyod álmodó alkonyat.
Csend terül el, szürke szárnyú madár,
fészket, e földet ne érje vész, se gyász.

Puha sötéten át ijedten ballagok,
árnyék nyúlik, éhes bagoly huhog,
susogó levelek, pletykáló akácok
bűnbánó léleknek súgnak imádságot.

Estike-illat száll, hogy szívem megremeg,
harmatos fűben halk tücsökzene zeng,
s amint palástod terül, lágy, neszező este,
csillagtüzek lobbannak fent, messze, messze.

Erdőrész nyáron
Varannai Margó festménye

Varga István: Van valahol egy ország

Van valahol egy ország.
Nem kisebb, s nem is oly tág,
Mint egy gatyaszár.
Városaik füstösek, szépek,
A kocsmák alszanak.
A korszok dzsungelén
Pávák rajzanak.

Kormos lelkű népek állnak az útszélien.
Hisznek a segélyben, tisztító, mosdó kefében.
Bár a kondér üres, a haj kócos,
A szuvas csontjaikra varnak még pokrócot.
Éjjel a magányos falak,
Félelemtől sikítanak.

*Popity Vargáné Mohácsi Kinga:
A Világ megváltása*

Mint fiatal
ifjú hévvel
vágytam megváltani
a világot,
kifordítani sarkából
mindent
amit eddig ember
alkotott.

De ma már tudom,
hogy mindez
csak hiú ábránd
volt csupán,
a kitaposott út
a biztos,
mert a múlt szép
reményei
elszálltak a köd
fátyolán.

Egerszegi Sándor: Tájékp

A bárányszeliédségű tájban
vannyadt bokrok ringatják
csenevész testüket.
Suta öz botorkál
a karvalyok árnyékában,
szédült hópihék járnak
delejes táncot,
fergetegként repül a
szoknya nyakukban.
Riadt malac falka
csörtet a csapáson,
éhség kínozza pofájukból
messzire világít
szárccsaszárnyra emlékeztető
szemük.

Székács László: Tízparancsolatom

*Úr: Én az Úr vagyok, a te Istened
bízva bízz, s veled leszek*

ha a Mászt hiszed, a zilált szajkót, az képzeted,
az bárki is, egoját belőlem veszed,
tudd, világodban Ember csak értem lehetsz

Rajtam kívül ne legyen más istened

csak akkor szólíts, ha jajgat a holnapod,
de hívj, mikor lopják, tépik szellemed,
kiálts, ha romjából faragod újjá az Embert

Istennek nevét szádra hiába ne vedd

virágzaskor áhítsd az életet, a magot,
aratáskor köszöntsd az áldott Napot,
világnak gyermekkel szenteld a holnapot

Szenteld meg az ünnepnapot

Magjából szült Tulipán, világot virágnak,
törjön le szél, csapjon villám vagy balsors,
Ők a világi, szellemi, s lelki irgalom

Tiszteld atyádat és anyádat

nem vagy az Isten, a mindenség, a legfelsőbb,
nem teremthetsz Embert, sem életet,
Ő is én vagyok, hát vigyázz engem, meg

Ne ölj

kéjbe ne dobd, ne fetrengjen tiszta virágod,
s ne hörögd magadévá a látszat világot,
mert a kusza élv búja szellemi keserv, ezért

Ne paráználkodj

ha nappal rossz arccal, sunyin görnyedsz,
kilesed a kincset, pénzt, kenyeret, a másét,
tudd, rongy, fehér gallér és éjszaka sem takar

Ne lopj, tiszta maradj

ne lopakodj, bizony ne, hamis vágyad kötelét
gáncs-szóval más nyakára ne tekerd,
mert kutyák vonyítják majd szagod az égre

Ne tégy hamis tanúságot felebarátod ellenére

kívánd a munkát, s téglát minden napodra,
neved égesd abba, legyen házad mások temploma,
értem és érte építsd, a közös imára, áldozásra

Házát ne kívánd, az felebarátod áldott temploma

Ember asszonyt, feleséget csak emberséggel,
jószágot, s egyebet csak munkájával érdemel,
ezért becsüld más ember érdemét, munkáját

Ne kívánd felebarátod feleségét, s tulajdonát

*Úr: bízva bízz, s veled leszek,
Én az Úr vagyok, a te Istened*

Papp Judit: Örömmel élni

Próbáld meg pozitívan élni;
örülni annak, hogy kék az ég,
a napsütésnek, mely melenget sugarával,
a langy esőnek, mely öntözi a földet,
a hótakarónak, mely védi a vetést.

Próbáld meg örülni az első zöld levélnek,
hóvirágnak, illatos hunyornak,
mely jelzi a tavaszt, s kibomló száz virág
borítja be a fákat, csivitel sok madár.
Töltse el szívedet örömmel, hisz virul a határ.

Sorba nyíló szebbnél szebb virágnak,
hisz mindegyik más, mégis csodás.
Örülj egy szép kirándulásnak,
s annak ha veled tart néhány jó barát.

Ámulj mesés szép házakon akkor is,
ha neked ilyen sohasem jutott,
csodáld meg egy álomautót, melyről tudod:
munkájából ilyenre Kovácsnak sem futott.

Arany János bölcsessége legyen a tiéd:
kinek az út szélén nyíló kis virág is elég.
Kinek hőse lemossa a ráfröccsent sarat,
s ki mindig vidáman várja az új tavaszt.

Kádár Éva: Örökkön – örökké

/Inspiráció: Bor István Iván grafikája/

Minta gyümölcs –,
mely élteti magában
sejtjeit az ősi fának –,
úgy adjuk át gyermekünknek
génjeit Apánknak, Anyánknak.

Őseink hatalma
nagyobb,
mint gondolod.

Nemcsak a homlokod,
szád, füled és orrod
hasonlít reájuk –,
mozdulatod, szavad,
fejed biccenése:
a múlt feléledése.

Gyermeked fintorog,
s te újra látni fogod
Édesapád eltűnt
különös mosolyát.

Nem mindegy, hogy mindezt
kinek is adod át.

Farkas Eleonóra: Pihentető

Ha nyár felé hajt az idő,
virágszirmot ereget ő.
Víg dalt csobog cserfes patak,
arany csend cseng kertek alatt.

Pénzünk kevés, nem tévedés.
Tovarepít a nevetés...
Az öreg hegy hátára fog,
gombák kínálnak étlapot.

Minden madárka hangicsál:
kezdi a tücsök és bogár,
hiszen kint fényfürdőt vehet...
Mi tart hát vissza titeket?

A fa sátort kínál -ha nincs-
minden levél éltető kincs.
Bokor gyümölcsöt rejteget,
hagy legyen friss desszertetek.

Előfutnak kis állatok,
hogy velük egy jót játszatok.
Lustán hevernek ez ebek,
vadászösztönük szendereg.

A természet miénk marad.
Pihenni ingyen is szabad!

Lászkai Erzsébet: Eső után

Eső után kivirulnak
a fákon a levelek.
A cserép a háztetőkön
élénkebb lett, színesebb.

Piros labda fűben ázott,
s olyan most, mint egy virág.
Felfrissülve nyújtózkodnak
bajuszos kukoricák.

Frisset, üdét lehel a föld
a nagy „fogmosás” után.
Elszabadult csikó a Nap
széjjelrúgott felhők hátán.

Mohácsi Józsefné Zsóka festménye

Varga Ibofya: Rekviem

Fekete vázában egy szál szegfű lankad.
Gyöngé arcucsapása törvénynek és sorsnak.
Megtépázva, árván, egyedül-maradtan.
Észre sem veszik, hogy ő még él, hogy ott van.
De hiába frissül a víz rajta naponta,
úgy fest, mintha szét lenne taposva.
Ráncos szirmaira gyúrt percek tapadtak,
magányos percek, mik vele maradtak.
Még fakult tűz-színe, levele sincs már.
Csak emlékeztetőnek feledte itt a nyár.
Illata rég elszállt, meghajolva áll ott,
talán egy kis fényre, talán társra vágyott?
Feledték, ki kapta. De azt is, aki hozta.
Fekete vázában haldoklik kifosztva.

... Várj csak, fényre viszlek, az ablakba. Így ni!
Szirmodon egy vízcsepp.
Megtanultál sírni?

Jeney András: Útra ha keltek

Új tömlőben a bor, kosarak teletöltve reménnyel,
Tiszta, fehér kendőbe takarva, házi kenyérrel.
Szív-batyutokban a fűszer, cukrotok is, meg a sótok;
Angyalok óvjanak, el se fogyjon az útravalótok.

Leskó Imre: Hangulat

Nem rohanok a vesztőhelyre.
Utánam az élet nagyja,
Nem vágyom senkitől se kegyre,
Ha jön az ítélet napja.

Esély kell a kiábrándulásra,
Elindulok vándorbot nélkül.
Olcsó életnek magas az ára.
Itt vagyok aprópénz nélkül.

Terebélyesedő álom lakik
Álmatlansághoz szokott nyoszolyán,
Nagy messzeségből ide hallik,
Mire is intett jó anyám.

Tárogató hangja zúg a hegyről,
Zempléni bércek hangja szól,
Kilépnek az üdvhadseregből,
De nem látom, ki és hol?

Nyakamra ülnek árnyképesek,
Reám röhög a tetszhalál,
Konganak távolodó lépések
Öregségem zord hajnalán.

Álnokokat látok álmok helyett,
Agyamra tétlenség tapad,
Belém most önt furcsa kedvet
Elhaló, ködbevesző szavad.

Varga István: Bartók Béla és kora

/folytatás/

Bartók a népzenei terepmunkával azonban itthon már 1918-ban felhagyott. Az első világháború és a 18-as események alatt is szép sikereket ért el. *Fából faragott királyfi* (1914–1917), *Kékszakállú herceg vára* (1911) lehetővé tette, hogy kora vezető magyar komponistájának ismerjék el nemzetközi szinten is. Jelentősebb műveit a bécsi zeneművészeti kiadó: *Universal Edition* is közre adta. Majd a két világháború között rendszeresen koncertezik Párizsban, Londonban és Európa más nagyvárosaiban.

1923-ra esik válása első feleségétől. Majd fiatal zongorista tanítványát Pásztory Dittát veszi nőül. Az Egyesült Államokban tett látogatása alkalmával fogalmazódik meg benne, hogy talán eljön az idő, mikor nem csupán koncert körútra jön a tengerentúlra. Bár kerülni igyekszik, a fasizmus elterjedése nem hagyhatja érintetlenül lelki világát. Mindinkább nyugat felé törekszik. Ausztria német megszállása után művei kiadását a londoni *Boosey & Hawkes* cégre bízta. 1940-ben feleségével az Egyesült Államokba utazik, munkát keres és talál magának a Columbia Egyetemen. Itt díszdoktorrá avatják. Emigrálása ezzel beteljesedett, de nem felhőtlen. Hamar jelentkezik nála végzetes betegsége, a leukémia. A kór elhatalmasodik nála, és 1945-ben meghal.

Művei ma is mérték adóak, elvülhetetlenek, a magyar zenei kincs remekművei. Több zongoraművet hagyott ránk és az ifjú korosztályra. Ezek közül néhány: *Allegro barbaro* (1911)

Mikrokosmos (1932–39)*Szabadban* (1926)*Concerto* (1943)*Szólóhegedű Sonata (Yehudi Menuhin számára)* (1944)Feleségének szánt *Harmadik zongoraverseny* (1944–45)

Halála előtt több népzenei gyűjteményt is előkészített kiadásra.

*Varga István**Sélléy Attila: Az a pirosra festett citera*

/Elnémult a hangszer Hargitán/

Három év telt el azóta, hogy megismertem Csíki János gyergyócsomafalvi öreg barátomat. Akkori látogatásom alkalmával tudtam meg, hogy itt van egy ember, igazi székely, aki citerakészítéssel foglalkozik. A fa szeretete és a több éves gyakorlat mesterré és művésszé faragta őt. Az első találkozásunk alkalmával csak kóstoltgattuk egymást, vagyis ismerkedtünk.

– Aztán honnan is jöttél kedves barátom? – kérdezte érdeklődően, mikor felkerestem a csomafalvi házában, műhelyében.

Bemutatkozásom után elmondottam hol lakom, hogyan kerültem Csomafalvára és mi az, ami ide vezetett hozzá. Szó szót váltott, a szimpátia közös volt és barátok lettünk. Bizony nemsokára előkerült az első házból (tisztaszobából) a pirosra festett citera. Rövid hangolás után a kezek gyors mozdulatai alatt zenét élesztett a száraz fa hasából, húrjaiból. Rövid pengetés, hangok fogása után felcsendült a „Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország” című szívet melengető, dobogató dal.

Nemsokára az első dalt követte a többi, csárdás és igazi székely népdalok. Csodálatos volt hallani a népi hangszer hangzását és nem utolsósorban a zenész virtuóz játékát. Sokat beszélgettünk a magyarok történelméről, szenvedéseiről és fájó Trianonról, ez bizony Erdélyben szívet hasogató tragédia volt, és az is maradt még máig is. Én úgy érzem, a fájás közös és az is marad, amíg igaz magyar ember él a földön. Búcsúztunk, megígértem, hogy a következő nyáron ismét meg fogom látogatni.

– Kedves öcsém, te igaz magyar ember vagy, téged mindig szívesen látunk, bármikor jössz, haza jössz. Isten áldjon.

Eltelt egy év, jött a nyár, már alig vártam, hogy az erdélyi utamra elindulhassak. Tudják, Erdély egy olyan szakrális hely, ha valaki egyszer odalátogat, beléköstöl levegőjébe, visszavágyik, így jártam én is, és azóta csak vágyom, és vágyom. Eljött az áldott nap, az indulásom napja. Alig várom ilyenkor, hogy találkozam erdélyi barátaimmal, testvéreimmel. Hisz' nekem testvéreim azok az igaz emberek.

A monda szerint Csaba vezér a csillagok útján száguld paripáján és védi hűségese népét. Mert ne feledjük, a székely nép a leghűségesebb barát. Sokfelé jártam Erdély szerte, gyönyörűbbnél gyönyörűbb tájakat, városokat láttam és kerestem fel. Élményeimet gazdagította a Hargita és a Csíki hegyek látványa. Persze nem feledkeztem meg kedves barátomról, János bátyámról.

Ahogy az ajtójához értem, szorongással fogtam meg a kilincset, a találkozás öröme torkomba gombócot dagasztott. Beléptem – lám ugye itt vagyok! Újságoltam és „adjonisten” üdvözléssel beljebb léptem. János bátyám ott ült a megszokott székén és sakkozott, hisz' sakkozni nagyon szeretett. Látásomra felvidult, öröm öntötte el arcát, felállt, üdvözölt őszinte baráti kézfogással és öleléssel:

- Foglalj helyet nálunk, Isten hozott, hazajöttél.
- Igen hisz' emlékszel tavaly megígértem, és íme itt vagyok.
- Örülök, hogy eljöttél.

Egy pillanatig néztük egymást, hallgattuk szusszanásaink zörejét. Arcába néztem és a pillantása valahogy fájó volt, kissé keserű.

- Kedves bátyám csak nincs valami baj? – kérdeztem. Halkan azt válaszolta:
- Tudod a legnagyobb, hogy megöregedtem és a velejáró betegségek.

Szomorúan nézett, mint aki utoljára jól megnézi barátját, hogy odaát is emlékezzen rá. Közöltem vele, hogy szeretnék tőle egy citerát vásárolni, persze nem most, majd a jövő évben ismét jövök és akkor. Búsan maga elé nézett, majd felemelte fejét és halk fáradt hangon így felelt:

- Tudod Attikám, mi már jövőre nem találkozunk. Én már nem várlak meg.

Biztatón szemébe néztem, mint valami táltos és így szóltam:

- János bátyám, én tudom, hogy meg fogsz várni és találkozni fogunk a jövő nyáron, mert én jövök, és Te vársz.

Így történt. Elbúcsúztunk, a viszontlátás reménye itt lebegett előttem. – Isten áldjon.

2005 nyara pünkösöd, és íme a pünkösdi búcsú, ami vonzott és hívott Erdélybe. A megígért találkozás megvalósulásának reménye gondolataim között első helyett foglalt el. Alig vártam, hogy lássam öreg barátomat. Kérdeztem magamtól: vajon, hogy lehet? Jól van? Vár? A találkozás öröme mindig szép, ha őszinte. Én úgy gondolom, hogy ez az volt a javából, barátság mindhalálig. Eljött az idő, amikor mentem János bátyámékhoz. Ahogy beléptem az ajtón a levegő megállt, csak erős hangom törte meg a csendet:

- Hát itt vagyok, megjöttem, ugye vártál? Én megmondtam és tudtam, hogy várni fogsz.

A találkozás öröme, könnyet csalt szemünkbe, beszélgetni kezdtünk. A szó oly' nehezen gördült ki torkáról, hogy néha azt hittem: ott is marad, csak görgette, bele is fáradt nagyon.

- Tudod, pihenni kell, fáradok. Leült és halkan mesélt:
- Az elmúlt karácsonykor nagyon beteg voltam, már néha át is látogattam, de csak itt vagyok.

A beszéd nagyon fárasztotta, sokszor belepihent gondolatai szövésébe.

- Egy utolsó erőt veszek magamon és mesélek.

A kezem ügyében volt a kis magnóm, és így sikerült megörökíteni, rögzíteni utolsó találkozásunk mondatait. Fáradtan, de mondta. Életének, gyermekkorának, nem utolsó sorban katonaéveinek történetét. A szép az egészben csak az volt, hogy a második világháborúban a magyar hadsereg székely hadosztályában harcolt. Itt szűkebb pátriánk területén Tokaj, Tiszalök, Tiszadada, Tiszadob környékén, a Tisza mentén vonultak, majd Sajószentpéternél szovjet fogságba került. Ennek következtében öt évet töltött hadifogságban, Szibériában. A kegyetlen öt év most jelentkezett az egészségében. Sajnos felemésztette élete egy részét. A beszélgetés közben lehetett érezni a fáradtság utolsó hangját: pihenni kell. Rövid pihenő után így szólt:

- Hé, anyjuk, azt a piros citerát vedd elő! Hadd játsszak még egy kicsit.

Nehezen tápászkodott fel az ágyról, melyen pihent. Hangolt és ujjai alatt sírt a citera. Felhangzott a dal: A maros menti fenyves erdők aljában. Ezt követte még három-négy dal.

– Fáradt vagyok, nagyon – mondta. – Tudod, most leteszem, mert pihenni kell, nem bírom még magamat sem tartani, nem hogy még játszani.

S ekkor úgy éreztem: ez az utolsó játék. Áltattam magam. Nem, az nem lehet. Ilyen könnyen nem adhatja meg magát egy ember. Biztató szavakkal köszöntem meg a beszélgetést és a játékot. Nem akartam elhinni, reménykedtem, hogy ez a délután nem az utolsó volt kettőnk találkozásában. Erős akarattal és hittel a jövő találkozásunk reményében búcsúztunk el egymástól. Láttam a fáradt testet, a megtört lelket, de nem akartam elhinni: ez volt az utolsó közös délután. Átöleltük egymást és könnyáztatott szemmel búcsúztunk a viszontlátás reményében.

Hazaérkezésünk után telt az idő, az itthoni ismerősöknek elmeséltem találkozásunk örömét. Elmondtam, hogy megvárt János bátyám. Az egyik nap jött a szomorú hír: János bácsi meghalt, a citera örökre elnémult a Hargitán. Itt hagyott, nem szól a zene, nem játssza többé soha: „Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország”. Isten áldjon János bátyám!

Egy ember, aki apa, nagypapa, férj, barát hiányzik, nagy űr maradt utána, melyet már senki nem tud betölteni. Azt a piros citerát senki nem fogja úgy megszólaltatni, mint ő tette ott, a Hargitán.

Sélley Attila fotói

*Édes Richárd**Szabó Zsolt, az értelem és érzelem poétája**/Előszó a Végtelen vizeken c. ciklus verseihez/*

„Mi a költő? Szerencsétlen ember, aki mély kínokat rejt szívében, de ajkai úgy vannak formálva, hogy miközben sóhajok és kiáltások hagyják el, mindez úgy hangzik, mintha szép muzsika lenne.”

(Soren Kierkegaard: Vagy-vagy)

A 19. századi dán gondolkodó, *Kierkegaard* mellett ma, a 21. század merengői közül is sokan gondolják, hogy az írói-költői létnek fájdalom és mély érzelem a motorja. Én is hajlok e nézet felé, mert roppant valószínű, hogy a művészi-poétai életnek valóban ezek lehetnek a leglényegesebb lét-meghatározottságai, de *Szabó Zsolt* esetében ehhez az emocionális háttérhez a lelki fájdalmak filozófiai vizsgálata is társul. Költőnk kiváló érzéssel kezeli az emberben rejlő és benne állandóan konfrontálódó kettősséget, a Ráció és az Emóció egymásra vonatkozását, folyamatos feszültségét.

Sokat tanultam *Zsolt* verseiből. Régebben azt gondoltam, hogy az értelem és az érzelem egymástól elkülöníthető területek, de mostanában – többek közt e versek hatására – rájöttem, hogy a kettő szimbiózisa mélyebb együttéléstről tanúskodik. *Zsolt* lírája a szenvedélyről és a róla való gondolkodás állandó feszültségéről, harcáról szól, és e kettő kompromisszumává válik a művészete. Verseiben folyton mereng, elemzi önmagát, de legtöbbször az érzelmeire reflektál. Racionalizáló poéta, de mindig az érzelmek lüktetnek az elemzés felszíne alatt. Alkotásait többnyire két csoportba sorolhatjuk, a szerelem és a szellem halmazaiba, de ezek a kategóriák mindig áthatják egymást. Ráció és Emóció mindig harmonikus egységet alkot *Zsolt* műveiben, és az olvasót is a Szerelem és a Szellem emberévé teszi. Terjedelmi okokból nem elemzem végig költőnk eddigi összes művét, inkább azokról az alkotásokról mondom el a véleményemet, melyek a legjobban tetszettek nekem, rövid kommentárral karöltve, hogy elmesélhessem, miért is tetszettek ennyire. Filozófusként és a pszichológia iránt is élénken érdeklődő emberként elsősorban az emberi gondolkodással és a szellemi mozgásokkal kapcsolatos versek tették rám a legerőteljesebb benyomást. Egy villanásnyi időre megpróbálom röviden elemezni *Zsolt* szerelmi költészetét, utána pedig ennél jóval bővebben kapcsolok át költőnk gondolati lírájának tárgyalására.

Tehát kezdjük a Szerellemmel, úgyis mindig ezzel kezdődik az ember igazi ébredése. *A szív szavai* – *Zsolt* verseiben mindig mély érzelmek jelennek meg, de itt az is kiderült számomra, hogy költőnk nem ragad le más, megszokott, sztereotipikus szerelmi szüzsék egymás mellé sorakoztatásánál, mint oly sok szerelmi költő. Képes túllendülni ezen a szinten, és egy magasabb, elvontabb szféra keretén belül is értelmezi az emberek egymás iránti vonzódását. Ebben a műben *Zsolt* nemcsak a szerelem tisztaságáról és szépségéről szól, itt a szerelem ambivalenciája, többértelműsége is az értelmezési mező középpontjába kerül. Megmutatkozik a szerelem megmagyarázhatatlan misztikussága, a szerelmes-rajongó férfiú vívódása, önbizalom-keresése, zavara, az imádott másik személy lelkének vizsgálata, a románcok kegyetlensége, melyek során úgy érzi, kedvese felemészti, kitépi belőle lényegét. A költő feltárja a női lélek megközelíthetőségének és „ad hoc” megérthetőségének paradox jellegét. Itt *Zsolt* nemcsak azt érzi és írja le, hogy szerelmes, de önmaga szerelemhez viszonyuló lelkiállapotáról is irodalmilag-lélektanilag roppant érdekes és átfogó leírást ad. Pszichológiai értelemben véve ez egyik legőnelemzőbb, legreflexívebb verse.

Folytassuk a Szellemmel. *Miért?* – Ez *Zsolt* egyik filozófia felé közelítő versének címe. Az ember természete alapvetően olyan, hogy mindig kérdések izgatják a fantáziáját, állandóan válaszok után nyomoz. Nemcsak a külvilágban zajló történések okai és hátterei motiválnak minket a válaszkeresésekre, igazi tétje inkább azoknak a kérdéseknek lesz, melyeket önmagunknak teszünk fel. *Zsolt* ehhez hasonló hangulatban írhatta meg ezt a verset, indítékokat, okokat keres arra, miért lett költő, miért lett a poézis lényének egy olyan *sine qua non*-ja (elválaszthatatlan alkotórésze) ami nélkül nem lenne az, aki. Mint az életben oly sokszor, ezúttal sincs egyértelmű válasz arra, miért döntött pont a költői szerep mellett, de *Zsolt* leírja, hogy elkötelezte magát emellett az életforma mellett, és szíve összes ékes dallamát versbe önti majd. A költészet általában a költők fájdalmait formálja verssé, s így gyógyító, terapeutikus jelleget is ölthet a szerzők számára. Ez a medicinaszerű művészet értelmet ad az alkotói életnek, és felrázza az embert mélabújából. A vers a művészet öngyógyító jellegét szemléleti, és a lét művészet általi megszépítésének esélyét mutatja be.

A *Gondolatok* című versében az eszmék létmódjáról ír. Zsolt elmeséli, hogy folyamatos egymásutániségben táncolnak a régi és új gondolatok az emberi elmében, az állandó egymásba-alakulás *dance*-ében váltakoznak, miközben az egyik elolvad, máris megszületik a másik. Az olvadás és keletkezés mozzanata arra utal, hogy az eszméink világában is állandó átalakulás van, így belvilágunkat is hasonló változás jellemzi, mint külvilágunkat. A legtöbb Zsolt-vershez hasonlóan itt is a Ráció – Emóció szintézise jelenik meg: az agyban lüktető valamennyi gondolatot a vele összekapcsolt szív olvassa le, ezért mondhatjuk, hogy az emberi lény értelem és érzelem ötvözeté.

Az *Álom* című verse a fikció és a valóság egymásra hatásáról szól. *Nietzsche* szerint az álom a művészet egyik leglényegesebb motiválója, az apollóni ember alapvetően az álmait írja ki magából, és így hozza létre a saját művészetét (idézet *A tragédia születéséből*). Érdekes kapcsolatrendszer tárul fel Zsolt e négysorosában, mely *Freud* álomelméletével is interpretálható. Itt a merengés és a szerelem mámore egymással párhuzamosan fut végig a versen. *Freud* szerint az ember a valódi életben elérhetetlennek bizonyuló vágyait az álom világába vetítve próbálja megvalósítani. Szerinte az ember az álmokban korlátlanul megvalósítja önmagát, ezzel lépheti át a valóság kínzó korlátját. Zsolt versében ez a határátlépés a szerelem témájánál jelenik meg: a realitás a szerelmi búsongás, a kételkedés szomorúságát jelenti, csak az álom adhat reményt arra, hogy még felébresztheti választottjában a szerelem érzését.

Villámok tüzeiben – A 2001. szeptember 11-i amerikai tragédiáról szóló vers nagyon szomorú és megható, a drámai eseményekre emlékező tartalom túlmenően gyönyörködtető gondolatasszociációk formájában jelenik meg, pl. „az Ég a Föld kezét kérte, / S villámmal fizetett érte”. Zsolt már ebben a két verssorban is meggyőződött arról, hogy verseiben rendkívül sokat képes feltárni az emberi életet meghatározó tényezők, a halál és a szépség kapcsolatáról. A vers optimista jövő-látogatással zárul. A mezőn a köd komorságát már nem oszlatja el a Nap (e merénylettel ember ember ellen, Kelet Nyugat ellen fordult), de a szív és az ész még reményt adhat mindannyiunknak.

Az *utolsó mosoly* című vers *Fehér Miklós* emlékére íródott. Költőnk itt az emberi lét ellentmondásos jellegét elemzi, ez a halál és az emberi végesség verse. Az ember mindig létezni szeretne, küzd, harcol, eredményeket akar elérni, de élete végén kénytelen szembesülni a metafizikai drámával: teljesen kiszolgáltatott a halálnak (ami „limitál, likvidál, befed, eltakar”). Zsolt e versben szomorúan döbben rá, hogy az életet nem csupán a sport szeretete, a dinamizmus és a lüktetés jellemzi, de a halál hidegsége, állandóan jelenlévő lehetősége is meghatározza mindennapjainkat.

Végtelen vizeken. Mit jelent a világ végtelensége, kaotikussága és az ember végességének, értelem-keresésének konfliktusa? Ez a vers egy monumentális gondolatgörgeteg a végtelenről, az emberiség és az egyén sodródásáról valami cél felé, amiről ő maga sem tudja, hogy pontosan micsoda. Nem véletlen, hogy a *sétahajó* vak, mert még ő sem tudja, mit akar, ez az ember bizonytalanságát is kifejezi. Kezdetben minden ember a semmi közepén, a meghatározatlanságok metafizikai tengerén ring. Mindenkinek meg kell valahogyan valósítania a sorsát, valamivé kell tennie a sorsát, mindenki értelmet akar adni életének. A versben a szél mámore felkavarja, ugyanakkor meg is érinti a hajót: ez arra is utalhat, hogy az élet nehézségei, a próbatételek sok fájdalommal szembesítik az embert (tehát magát költőnk is), de még ennek is lehet pozitív hozadéka számunkra. Folyamatosan fájdalmas élményekkel randizunk, de csak ezen lépcsőfokok leküzdése által válhatunk önmagunkká, ha az élet negatív oldalaival is megismerkedünk, és levonjuk e találkozások tanulságait. Az embert hányja-veti az élet, mint a hajót a hullámok, melyek itt a sors bizonytalanságát szimbolizálják. A vers az ember magányáról és kiszolgáltatottságáról szól, az élet élhetősége fölötti merengésről mesél, hasonlóképpen, mint *Kierkegaard* egzisztencialista filozófiája.

A maga módján tehát Zsolt is valamiféle filozófussá fejlődik verseiben: az értelem és érzelem összeegyeztetési kísérleteinek mesterévé. Érdemes elolvasni ezt a versgyűjteményt, mert úgy érzem, nem csupán Zsolt gondolatvilágához viszik közelebb az olvasót, de az élet és önmagunk lényegébe is mélyebb belátásokat és megvilágosodásokat nyerhetünk, ha megízleljük e költeményeket. Zsolt költeményei igen sokat mesélnek az élet szépségéről, de az élet igazságainak kegyetlenségéről is, minden verse egy-egy létről szóló tézist fogalmaz meg, melyet az értelem és érzelem érveivel véd, vagy cáfol. Versei olvasása által egyre szomjasabbá válunk az igazságra, mint egy nagy korsó hideg sörre a fullasztó nyári hőségben.

Igazság iránti szomjúságunk azonban egyre erősebb lesz költőnk verseinek olvasása közben, mert én úgy érzem, az igazság olyan, mint a kóla, minél többet iszunk belőle, annál szomjasabbá válunk rá...

Édes Richárd

Író, filozófus, a MAIT titkár-helyettese

Szilágyi Kiss Margit: Remény

Rozsdamart páncélba rabként bezárt szívek
 Acélrács ablakán kémlelik az eget
 Félbeszakadt sóhaj vacogva didereg
 Fojtó kínmagányban izzító fényt keres
 Ködhomályos égbolt haláltáncát járja
 Törtderékú jégcsap könnyezését várja
 Fészken gubbasztó csíz dermedt szárnyát tárja
 Halál-fagyos párját vijjogva siratja
 Tört szavak cserepe csörömpöl az éjben
 Megtört lelkek jaja hullámszik a szélben
 Fullasztó lélek-szmog aszfaltútra hajol
 Földreborult arccal várja az új napot
 Az éj-sötét homályt feloldja az új fény
 A hajnali sugár szétfeszíti az éjt
 Fagyos téli magány szétfoszlik az éjben
 Naphévből oldódik a szív ridegsége.

Szabó Zsolt: A hívogató Magány

Fájón merülök pszichémbe vakon,
 lassú, tétova ólomlábakon
 haláltáncot lejt lelkemen a múlt,
 a Nő sóhaja, sorsomhoz simult.

Lényét elmossa szememben az éj,
 tengerébe torkolló könny-fekély
 fájdalma vulkán-keblemig vezet –
 hamuvá hervad az emlékezet...

Monoton bánat, mit fejfámra hány,
 szirénként hívogat, hajt a Magány,
 Szerelem, már nem csábít szív-szavad,
 Amor nyila melletttem elhalad. –

Fényként folyik szemembe az álom.
 Vizében még halványan, ha látom,
 mint szomjas szívem nyílik, harmatos
 hóvirág – majd az Élet rátapos...

Kedves Olvasó!

Lapunk következő rendelési határideje: október 24.
 Következő lapzárta: november 10.

Emlékeztető!

– *A Nyitott szívvel* című jubileumi antológiánk
 bekerülési határideje: 2006. szeptember 1.
 – szeptember 14-én alkotóműhelyt tartunk a miskolci
 Civil Ház Klub-termében 15 órától.

Programjainkra mindenkit sok szeretettel várunk!

Szikszai Ilkka: Rejtélyes költészet

Egy darabot, kis részecskét
 Átadni Istentől, magunkból,
 Ez az írás, a mű, ami
 Rólunk szól.

Megjeleníteni gondolatainkat -
 Ég és föld között, lelkünk
 Misztikussá vált, mert
 Így örök...

A fájdalom fölé emelkedni;
 Gyönyörködtetni embertársainkat,
 Megértetni, átlényegíteni,
 Adni vigaszt!

Átfogóan látni a világot,
 Saját magunkat hátrahagyva,
 Lényünket tálcán, kedvesen
 Odanyújtva.

Nem félni attól, hogy mindenki más,
 A halandóságot elfogadni;
 De az életszeretetet tiszta
 Mederben tartani.

Nagy gondolkodók félbehagyott
 Szavait úgy folytatni,
 Mintha sosem akarnánk
 Abbahagyni.

S az utókornak is utat mutatni,
 Nyomdokainkban tudjanak haladni.
 Alszerénység nélkül elismerni
 Az adományt,

Odaátról kérni magunkra az áldást!

Hír-telen

Hírlevél az alkotóművészetek szerelmeseinek

Kiadja a Magyar Alkotók Internetes Társulása
 Közhasznú Egyesület

Felelős kiadó: Szabó Sándor, a MAIT elnöke

Főszerkesztő: Szabó Zsolt

Szerkesztők: Édes Richárd, Szabó Sándor és
 Varga István

Szerkesztőség: 3516. Miskolc, Pf.: 4.

Honlap: <http://mait.ini.hu>
 E-mail: mait@freemail.hu